

ROZKOWAĆ (1) *vb pf*

Oba o oraz a jasne.

inf rozkować. ◇ [*fut 3 pl* rozkują. ◇ *pass inf* rozkować się.]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) i XVIII w.

1. *Kując, uderzając młotem, rozklepać, rozpląszczyć metal:* *procudere.* Rozciągam/ kuyąc rozfizerzam/ pląsko á fzerokó [!] czinię. *Procudere, Roskowác. Mqcz 324c.*

2. [*Kując, przerobić na coś innego [na co]:* Y rozkuią miecze fwoie ná lemiefze [*concident gladios suos in vomeres*]/ á włócznie fwoie ná motyki *Leop Mich 4/3 (Linde)*; Item z tych sztuczek [*stali*] wygrzanych ma urobić kredens, tasak kuchmistrzski na półtrzejiej piędzi w ostrzu [...], puginał, który się rozkakować [!] ma na 30. [...] A te sztuki kowane być mają u starszego nożerza *WilkPozn III 1592 nr 91.*]

Formacje współrdzenne cf KOWAĆ.

Cf [ROZKOWANY]